

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Ο ΞΕΝΟΣ

"Όσο το βασιράκι πλησίαζε, τόσο ή μεγάλη πολιτεία, που είχε προβά-
λει μέσ' στην πρώτη άγρια της αήγης, μεγάλωνε στα μάτια του. Έ-
βλεπε τις χαμνιάδες, τα σπίτια, τ' λιμάνι — τις πλατείες με την κί-
νησή τους, τις αποβάθρες, τα καμπαναριά — κι' όλ' αυτά, μέσ' στην
άγλη την πρώτη, έλαφρυση σημάσιες όνειρώδεις, και τ' αρώματα, τους
τόνους, και τις αντίφωγες μιάς έξασίας φαντασμαγορίας. Ή και-
νούρια πολιτεία τού άνοιγε αγρά-αγά την άγκαλιά της, γιομάτη γοη-
τεία κι' έσσηξοίσις, που άνοιβε τις πιο ζωηρές έλπίδες, τόν καλύτερο να
πάει κοντά της, ντυμένη πρώτη με τ' αλανά της ούρα, και λίγο ή-
στερότερα με τ' μενεξεδένια — κι' έπειτα, με τ' βγάλσιμο τού ήλιου,
ντυμένη όλη, ξαφνικά, με τ' χρυσά της — σαν ένας τόπος άιώνιας
εύτυχίας, σαν ένας κόσμος μαγικός παραμυθιά, που όβηνει κάθε θλί-
ψη και φροντίδα, που δεν έπαύζει τ' μαράσι της καρδιάς, αλλά μια
περτομένη εύφροσύνη, ένα μεθήσι τού κορμιού και τού μυαλού, χωρίς
ποτέ, ποτέ να σταματήσει...

"Όλες οι στιγμές της περασμένης άγροίας, έσβησαν μπροστά σ'
αυτή την είκόνα.

"Έβλεπε τόν έαυτό του ξαναγεννημένο, μεγαλωμένο ύπερφυσικά,
σ' ένα νέον κόσμο ληρονοιάς, που τόν δεχόταν με θριαμβικά τραγοίδια,
με χίλιες άκαθόριστες και μαργές φωνές, σά μιά έκπληρωση τόν μα-
ζωνών τόν πόθον, σά μιά γλυκεριά κι' όνειρεμένη έπιβόαυση τόν ό-
σον είχε υποφέρει μέχρι τότε, για να φτάσει κάποια μέρα ως έκει—
στο χαμογέλο αυτό λιμάνι, τ' σιναρασταζικήν ίκανοποίηση τόν πιο με-
θισιαζών προσδοκίων του...

Καθώς πλησίαζε τ' μεσημέρι, έπειτ' από πολλές άγοπορίες, τ'ο
βασιράκι άγανροβόλοσε, μέσ' στο πλήθος τόν άλλων βασιραίων, με ζο-
τούς, με φωνές και με σφρυγίματα. Κι' όλο τ' σάστημα έκεινο, όλο
τ' πανδαμόνιο της διαστιζής και χαροπής αποδιβίσεως, τ' άλαστή-
μο κι' οι θημοί και τ' ασροζίματα, τόν φλόγιζαν τ' όμα, τόν έκαναν
να καισι σά λιματάδα, μέσ' στον ζωηρό τόν ένδοσιασμό, και να σφιγγει
τις γροθές τόν άνατόμονα, ποτε να πατήσει τ' στερρά, ν' άνακατοβει
με τούς άνθρώπους, να γίνει ένα με τ' άειζήντο τ' πλήθος, να χαθεί
μέσ' στην καινούρια πολιτεία, σά
μια σταγόνα στον άπειρό...

Και μόλις πάτησε στην αποβί-
θια, κρατώντας τ' βαλίτσα του,
στάθηκε και κοιτάζε τριγύρω, τ'α
σπίτια, τ'ο βασιράκι, τ' αυτοζήντια,
κι' ένιωσε τ' γονατά τόν να λυ-
γίζουν άπ' τ' συνάσθημα της ά-
γνωστης χωριάς, της καινούριας,
που τόν πλημμυροόσε...

Προσπάθησε να κρατηθεί, και
να βάλει κάποιο ρυθμό στις σκέ-
ψεις του. "Ενας ξένος, που φτά-

νει για πρώτη φορά σ' έναν καινούριο τόπο, πρέπει να ξαίρει, πρώτ'
άπ' όλα, τί ζητάει. Κ' έκεινος, τώρα, δε ζητούσε τίποτε. Είλες ξεμάσει
τ'ο σκοπό τόν έντελέωζ, "Ήθελε μόνο να κοιτάξει και να χαίρεται...

Σέ λίγο, όμως, πείσασε. Κι' αυτό τόν έφερε σε κάποιας σκέψης θε-
τιζοτέρες.

Είδ' ένα ξενοδοχείο, μια σειρά τραπεζομαζήτια στρωμένα, κάτο
άπο μια τέτα, στη γωνία.

Πηγε και κάθισε σ' ένα τραπέζι, άρη-άρη.

"Έφαγε στην τύχη, ότι τούέφταν.

Είχε τ'α μάτια καρφωμένα στους άνθρώπους, σά νέα πρόσωπα που
τόν περιτριγυροίαν, στις καινούριες τις κοβέντες τόν άνθρώπων. "Ε-
βλεπε τις πιο μικρές κινήσεις τους, τ'ην έκφρασή τους, τ'ο περτομά-
τους, τ'α περτοστιά τους τ'α χαμόγελα, τόν τρόπο που μιλούσαν μετα-
ξύ τους — κι' όλ' αυτά, μέσ' στο εύέξατο μυαλό του, έλαφρυση δια-
στάσις απείργωτες, έλαφρυση τ'ο βαθύ ένδοιαζέρον κάποιων πολύ
αποδωίων γεγονότων.

Είχε μια διεύθυνση στην τσέπη: τ'ην έβγαλε μηχανικά, και διάβασε
τ'α γράμματα. "Έλειπα τ'ην ξανάβαλε στην τσέπη, άφοδ προσπάθησε
να τ'ην τυπώσει στο μυαλό του.

Πλήρωσε, και ξεκίνησε. Γράβηξε για τ'ην άγνωστη διεύθυνση. Σκέ-
φτηκε τ'ο πρόσωπο που πήγαινε να βρει. Ήταν ένας θεός τόν μορφο-
νόζ, που έσσεσε μέσ' στην πολιτεία χρονια, και που ποτέ του δεν τόν
είχαν ιδωμένο. Τόν φανταζόταν πολύ γέρο, ξαρωμένο, ξεμωραμένο
και με ματεγυάλια. "Έτσι τόν φανταζόταν πάντα, άπο μικρό παιδί.
Κ' έπειτα ήξαψε τ'ο ζωηρό τόν χαρακτήρα, κι' ό ζωηρότητας ήταν
κάποια διανοηγνώστως, τόν φανταζόταν φεδρά στρωμένο, ένα σκλη-
ρό και μογθηρό γεροζωνιάρη... Μ' όλο που τόν είχαν περτοσθήσει
ψηλό, γιομάτο, χορδεμένο κι' άνοχοζόταρο, δε μπορούσε να τόν φαν-
ταστεί άλλως, παρά καθώς τόν είχε πλάσει στο μυαλό του.

"Ως τις δυό τ' απόγιομα γυρής στους δρόμους, γαζένοντας μπρο-
στά σά μαγαζιά, περιπλανώμενος μέσ' στην κομπαλιμημένα, χάσκον-
τας στις διάφωτες ορεζήμας, μ'ην ξαίροντας από πεζοδρόμιο να πάρει.

Σίτις τρεις, όμως, βαρέθηκε να
βλέπει, κι' άρχισε να φάγει για
τ'ο θεό του.

Μετά πολλές περιπλανήσις,
τελοσπάντων, ρωτώντας δεξιά
κι' άριστερά, βρήκε τ'ο δρόμο και
τόν άφθιμό. "Ήταν ένα σπίτι πο-
λυόμοφο, με πρόανα παράθυρα,
τριγυρισμένο άπο μαγαζιά.

Χτύπησε στην πόρτα.

Σέ λίγο πρόβαλε μια καιμα-
ρούρα με ποδιά. Ελετ' έ' όνομά
του, και περίμενε. "Αστού να γυ-

